

Yalnız ve kurt

İki yanı ağaçlık yoldan ilerliyordu. Tekerlekli sandalyenin ezdiği kuru yaprakların çıtırtısı, yaz mevsimine bir ağıttı.

Doğanın ruhunun sergilendiği böyle yerler ona hep cazip gelmişti. Buralar sessizliğin sesini, ferahlığı, zaman zaman da kötülüğün kötülüğünü aşına kılardı.

Kuru dallar arasında yaza veda edilirken bir ihtiyarın vakarı ve hüznü sarardı ortalığı. Gençliğin bir nefeslik heyecanı çoktan gerilerde kalmıştı. Şimdi daha durgun ve ayakları yerdeydi. Taş ve toprağın hemhâl olduğu zeminde usul usul ilerledi.

Birden ürperdi. Kanı bedeninden çekiliyordu. Rüzgardandır, diye düşündü. Yüzünün sol tarafını yalayan rüzgâr onu doğruladı. Ama bu, onun hafta sonu gezmesini yarıda bıraktırmayacaktı. Etrafına bakındı. Gördükleri, ruhundaki yaraya bir merhemdi. Az ilerde, tahta köprüyü görene kadar yola devam etmekle geri dönmek arasında gidip geldi.

Köprüden kimlerin gelip geçtiğini ve korkuluklara hangi ellerin dokunduğunu düşününce ürpertinin yerini merak aldı.

Köprünün altından akan su onun için eşsiz bir manzaraydı.

“Acaba balık var mıdır?” diye geçirdi içinden. Karnının acıktığını hissetti. Nehrin soğuk suyu ile birleşen hava daha da soğudu.” Hava mı suyu; su mu havayı soğutuyordu.” Bir an kestiremedi.

Yaşlı, tahta köprünün çıkardığı sesler ile onu ta eskilere götürdü. Dedesinin kağnisındaydı şimdi. ”İnsanın hayal gücü böyle çalışıyor demek ki” diye düşündü. Gerçekle hayal arası bir yerlerdeydi. Gerçekten çok rüya içindeydi.

Köprünün ortasına geldiğinde hafifçe sallandığını fark etti. Aslında elli metrelik köprü sonsuza yolcuuydu. İlerledi ilerledi...Finale ilk varan olarak bitirdi koca köprüyü

Köprü gıcirtısının yerini bu kez ezilen toprak aldı. Sandalyesini yokladı. Dengesinden iyice emin oldu. Etrafi seyre koyuldu.

Gördüklerine inanması dakikalar aldı. Nasıl olabilirdi böyle bir şey. Toprak, topraktı, ya bu farkı veren kimdi?

Geldiği yerdeki tüm bitkiler ölümü tatmışken bu tarafta ilkbahar cilveleniyordu.

Evet, doğru hatırlıyordu sonbaharın son günlerini yaşayan dünya, karşıya geçtiği köprü, hiç olmamışçasına kayboldu.

Zerrelere dek ulaşan korkuydu... ruhunu yudum yudum esir alıyordu.

Korku; “Ya bir daha geri dönezemsem?” anafuruna dönüştü.

Oysa ormanda gezmek için ne çok dil dökmüştü ailesine. Sadece yarım saatlik bir gezi yapacaktı, o kadar.

Şu merak! Onu duygu krizlerine sokan, daha önce hiç görmediği renkleri taşıyan bir kelebek oldu. Başında birkaç tur attıktan sonra en yakın ağaca kondu. Bir an, her şeyi unuttu. Ne karşı tarafa nasıl geçeceği telaşı; ne de yalnızlığın verdiği korkudan eser kalmıştı. Bütün buhranlar kelebeğin kanat darbeleriyle yok olmuştu. Olan olmuştu artık. Geri dönüşün tek yolu bu köprü değildi. Mutlaka ileride bir yerde ikinci, üçüncü hatta dördüncü bir yol vardı, olmalıydı. Sandalyenin hızını artırdı. Önündeki renk cümbüşüne aldırılmıyordu artık.

Giderek genişleyen bir yoldaydı. Tedirgindi. Önünde uzanıp giden yol genişledikçe arkasındaki daralıyordu. Geldiği yerle kıyasladı. Burası cennetti. Bedeni cennette, ruhu cehennemdeydi. Yalnızdı, biçareydi.

Belgeselerde gördüğü vahşi doğanın tam ortasındaydı. “Allah’tan vahşi hayvanlar yok burada.” düşüncesi geçtiği anda bir çığlıkla irkildi.

Sesin geldiği yöne döndü. İri, şeffaf bir bakış gözlerinden girdi, bedenini dondurdu. Kapkara vücudunda gözleri birer cam parçasıydı. Güneş, kurdun simsiyah tüylerini daha da parlatıyordu.

Az önce ki çığlık onundu. Beyaz, iri dişleri hırıltıyı daha bir güçlendiriyordu. Tavşanın kanı toprağa damlıyordu. Tavşankanı çay hatırına düştü. Bundan sonra çay içebilecek miydi? Bilemiyordu. Şu andan itibaren yaşayabileceği de muammaydı. Kurt, ağzında avı ile ona

yaklaşıyordu. Ne kadar da iri ve alaycıydı. Donuk bakışları, soğukkanlı katilleri aratmıyordu. Zihninin çalıştırılması ve kurtuluş planı yapmalıydı. Toprağa bıraktığı derin, pençe izleri bile rakibini korkutmaya yeterdi. Tavşanın debelenmesini kurda hafif geldi, cüssesinden beklenmeyen bir kibarlıkla tavşanı salıverdi.

Yeni avının etrafında daireler çizmeye başladı. Sandalyede oturan, her dönüşte çemberin daraldığını anlıyordu. Bedeni kaskatı kesilmişti. Çok güvendiği zekâsı da işe yaramıyordu. “Acaba ayaklarım tutsaydı kaçabilir miydi?” Bunu düşünmek için çok geçti.

Güneş batıya doğru hızını biraz daha artırdı. Oyundan sıkılan çocuk misali, daire çizmeyi bırakan hayvan, avının birkaç metre önünde fırlamaya hazır bir ok gibi gergin duruyordu. Arada bir aldığı derin nefeslerde olmasa bir heykel sanılabilirdi. İki çift gözün birbirine kusursuzca odaklandı.

Zamanın sahibi onu dondurmuştu. Titreyerek geçen kelebek olmasa bu bakışma sonsuza dek sürebilirdi. O, minik titreyiş her ikisinin de irkilmesine neden oldu. Sihir bozuldu.

İki rakip birbirini tekrar hatırladı.

Kurdun hırıltısı kulaklarından girip kalbini mengene gibi sıkıyordu. Avuçlarının hiç bu kadar terlememişti. Ölümün nefesini tüm gücüyle hissediyordu.

Pençelerini toprağın üzerine sermiş öylece duran hayvanın acelesi yoktu. Avının çaresizliği hoşuna gidiyordu. Bir müddet daha böyle bekledi. Sonra usul usul öne doğru geldi. Kurt yaklaştıkça hırıltıları daha belirginleşiyordu.

Aralarında bir metrelik mesafe kalmıştı. Katilinin gözleri yaşlıydı.

“Kurtlar da ağlar mıydı?” Kurdun göz pınarlarından aşağıya süzülen damlalar salyalarına karıştı.

Önce kaybolan köprü şimdi de ağlayan bir kurt... Havsalasının almayacağı anlar yaşamıştı. Biraz önce ki yırtıcı bakışlar, şimdi yalvarıyordu.

Çok tanıdık olduğu çaresizlik kurdun bakışlarındaydı.

“Neydi bu hayvanın derdi? Düşmanına mı acıyordu?” Evet, acıyordu. İçgüdüüne galabe çalsa başını bile okşayabilirdi. Acımanın yerini tekrar korkuya bırakması uzun sürmedi. Biraz daha yaklaştı kurt. Burnunu hafifçe uzatsa dizlerine değecekti. Bacaklarını geriye çekmeyi düşündü fakat nafilaydı. Onlar, duran iki değnekten farksızdı. Kurdun nefesiyle dizlerinin ısındığını fark etti.

Birden kurt ulumaya. Ağlamayla meydan okuma arasıydı... Üçüncü ulumanın sonunda gerisin geriye koşmaya başladı.

Olanları tüm gücüyle anlamaya çalıştı. Doludizgin koşan hayvanın ardından öylece bakakaldı. Rahatlar gibi oldu. Fakat kurdun çakmak çakmak gözlerini tekrar hissetti. Şimdi birbirlerini daha uzaktan seyrediyorlardı.

Kurt başını göğe doğrulttu, son kez uludu. Bu defa aç bir kurdun dehşeti vardı. Avının üzerine olanca hızıyla koştu, koştukça adındaki yerler karanlığa gömülüyordu. Ne güneşinten ne de tabiattan eser kaldı.

Kalbinin duracağını sandı. Ölüm adım adım yaklaşıyordu. Sadece çaresizce seyrediyordu. Kulaklarında yankılanan ses bir anda her şeyi sise buladı. Ortada ne ağaç ne toprak ne de canını alacak şey vardı. Kulağında yankılanan ses iyice berraklaştı. Elinde alışveriş poşetlerini taşıyan kadın, camekâna dalmış gence kim bilir kaçınıcı defa sesleniyordu